Solymosi Bálint

A RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE AVAGY EGY UTAZÓ NAPJAI

[Piazza Principe Umberto, Nápoly, I]

Már megint ez van; egyszerre szeretnénk beteges
rövidséggel kifejezni magunk és hosszú hozsannát mondani
(írja föl az utazó). Állunk a szálló ablakának zöld
zsalugátere előtt, begombolatlan ingben én, alsónadrág
nélkül, egy darab fekete tangában ő; idétlenül elnyújtott kínos
mosoly, majd a Rózsafüzér Királynőjétől egy komoly és
halk s szívélyes *pörlekedés*. A gyógymód kerül szóba, mi
volna az a kórságra, mely az utazóval együtt születhetett, vagy
legkevesebb (amint maga bevallja), amióta az eszét tudja.
Mintha egyéniségét eleve *bűncselekményre építené*
(és újra és újra, rendre, így a Rózsafüzér Királynője). Ezúttal
is efféle igénnyel lát neki *magának* a tettnek, meglehet,
most csak egy úgynevezett éjszakai szórakozóhelyre készülnek
(eltekintve attól, tegyük hozzá, ami nem fér bele
egyetlen éjszakába se, legyen is akármilyen jó a zene).
Különösek ezek a megszólalási kísérleteink – nyilvánvalóan
a hálánkat akarjuk kifejezni a még meg nem történtekért.

[Kiss János altábornagy utca, Bp., H]

Az utazó repedt bordával vág neki a télnek;
csomagolópapírt kér a Rózsafüzér Királynőjétől, forgatná
át és majd kötné össze, mint mondja, a „majdnem készet”,
akaratát vesztve – óva elméjét közben a szállítás és a szállás
körülményeiből adódó tehertételektől (folyton
változó szempontú értelmezési aspektus).
Magát saját hajánál fogva húzza ki a fájdalomból, mely
most hófehér pillévé változva szálldos körülötte, illetve
halántéktájt, hol rémületében valami zajra vár, mondjuk
talán épp a csomagolópapír letépésének zajára.

[Ördögárok út, Nagykovácsi, H]

Az áldott újévi hajnal alva talál, és azt álmodom,
hogy nem vagyok, mintha a Rózsafüzér Királynője nyakából
vetném le ezt a terhet, végül is tény, írja az utazó,
mindkettőnk számára így volna *helyénvaló*.
Hanem fölébredek, sértetlennek és panasztalannak sejtve
magam; egy idő után azonban a napnál világosabb,
őt játszom, azt a figurát, aki nem létezik,
öntudatlanul, és hatalmas boldogságigénnyel alakítom,
hátha kirajzolódik egy más’ világ körülöttem, körülöttünk.

[Poseidon temploma előtt, Paestum, I]

Az első tavaszi estén afféle állókép fogadja
az utazót az ókori szübariszi görögök felépítette város romjai
között – a Rózsafüzér Királynője kutyát sétáltat járókeretben.
Az utazó ott áll a Krisztus előtti templomok
és házak között, méláz, bámul, néz a Rózsafüzér Királynője mögötti
fákra,
felhőkre, aztán azokon is túl.
Azokon a köveken jár (mert hát nekiindul közben),
amiken a filozófusaik, és azt mondja magában, hogy
ez az éghajlat, ez a táj a lehető legalkalmasabb
a gondolkodásra, méghozzá a legmélyebb
és legvilágosabb gondolatok *létrehozására*.
Meglehet, minden ilyen irányú megfontolása fölösleges,
azért egy történetet kikerekít magánya ellenében;
nem, nem mehet tovább (írja fel aztán jegyzetfüzetébe
az utazó cigarettája füstjében), akárhogy is,
kikopnak lábaink alól a történetek, és a *mi történetünknek*
már majd a kutya se tudná megmondani idejét, helyét.

Műút 2012031 (2012/1.)

Solymosi Bálint 1959-ben született Kunszentmártonban. Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.